ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 22ας Ιανουαρίου 1986 *

Στην υπόθεση 266/84,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Tribunal administratif της Rouen προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Denkavit France SARL

και

Fonds d'orientation et de régularisation des marchés agricoles (FORMA),

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία και το κύρος του άρθρου 15 του κανονισμού 1380/75 της Επιτροπής, της 29ης Μαΐου 1975, περί του τρόπου εφαρμογής των νομισματικών εξισωτικών ποσών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/013, σ. 14),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, R. Joliet, O. Due, Y. Galmot και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— το FORMA, καθού στην κύρια δίκη, εκπροσωπούμενο από το δικηγόρο P. Villey, και

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την D. Sorasio, μέλος της νομικής της υπηρεσίας,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 22ας Οκτωβρίου 1985,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 1984, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 12 Νοεμβρίου 1984, το Tribunal administratif της Rouen υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς το κύρος και την ερμηνεία του άρθρου 15 του κανονισμού 1380/75 της Επιτροπής, της 29ης Μαΐου 1975, περί του τρόπου εφαρμογής των νομισματικών εξισωτικών ποσών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/013, σ. 14).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της εταιρίας Denkavit France (στο εξής θα αναφέρεται ως Denkavit) και του Fonds d'orientation et de régularisation des marchés agricoles (Ταμείου Προσανατολισμού και Ρυθμίσεως των Αγορών Γεωργικών Προϊόντων) (στο εξής θα αναφέρεται ως FORMA), γαλλικού οργανισμού παρεμβάσεως, που είχε απορρίψει αίτηση της εν λόγω εταιρίας περί καταβολής νομισματικών εξισωτικών ποσών (στο εξής: ΝΕΠ).

3 Το άρθρο 15 του προαναφερθέντος κανονισμού 1380/75 προβλέπει ότι « ο φάκελος πληρωμής του νομισματικού εξισωτικού ποσού πρέπει να κατατεθεί, πλην περιπτώσεως ανωτέρας βίας, εντός έξι μηνών από την ημέρα εκπληρώσεως των τελωνειακών διατυπώσεων, επί ποινή απωλείας του σχετικού δικαιώματος ». Η εκπλήρωση των διατυπώσεων αυτών αποδεικνύεται, καταρχήν, με τον τρόπο που προβλέπεται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, με την προσκόμιση δηλαδή του αντιτύπου ελέγχου που καλείται Τ 5 και προβλέπεται στο άρθρο 1 του κανονισμού 2315/69 της Επιτροπής, της 19ης Νοεμβρίου 1969 (JO L 295, σ. 14).

4 Σύμφωνα με την παράγραφο 5 που προστέθηκε στο εν λόγω άρθρο με τον κανονισμό 1498/76 της Επιτροπής, της 25ης Ιουνίου 1976 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/015, σ. 169), « στην περίπτωση κατά την οποία το φύλλο ελέγχου που αναφέρεται στην παράγραφο 2 δεν επιστρέφεται στο γραφείο αναχωρήσεως ή στον οργανισμό συγκεντρώσεως εντός τριών μηνών από την παράδοσή του, λόγω περιστάσεων που δεν δύνανται να καταλογισθούν στον ενδιαφερόμενο, αυτός δύναται να καταθέσει στον αρμόδιο οργανισμό αιτιολογημένη αίτηση ισοτιμίας, συνοδευόμενη από δικαιολογητικά έγγραφα... ».

5 Όσον αφορά τη διαδικασία πληρωμής του ΝΕΠ, καθόσον ενδιαφέρει την προκειμένη περίπτωση, πρέπει να σημειωθεί ότι, σε περίπτωση εξαγωγής εμπορευμάτων από τη Γαλλία προς το Ηνωμένο Βασίλειο, οι γαλλικές αρχές είναι αυτές που πληρώνουν στον επιχειρηματία το ΝΕΠ που έπρεπε να χορηγηθεί από το Ηνωμένο Βασίλειο, σύμφωνα με μια διαδικασία που έχει καθιερωθεί μεταξύ των δύο αυτών κρατών μελών κατ' εφαρμογή του άρθρου 2α του κανονισμού 974/71, της 12ης Μαΐου 1971 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/006, σ. 192), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 1112/73 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/009, σ. 160). Εξάλλου, στη γαλλική διοικητική πρακτική, το πρωτότυπο του εντύπου Τ 5 επιστρέφεται, μέσω του τελωνείου αναχωρήσεως, στον ίδιο τον επιχειρηματία· δεν διαβιβάζεται απευθείας από τις τελωνειακές αρχές του κράτους προορισμού στον αρμόδιο για την πληρωμή οργανισμό, όπως είναι η πρακτική που ακολουθείται σ' άλλα κράτη μέλη.

6 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, στις 19 Ιανουαρίου 1977 η Denkavit εξήγαγε στο Ηνωμένο Βασίλειο είκοσι τόνους ενός εμπορεύματος που καλείται Finisher C 2 και προορίζεται για τη διατροφή ζώων, για την εισαγωγή του οποίου στο Ηνωμένο Βασίλειο χορηγούνται ΝΕΠ. Συμπληρώθηκε έντυπο Τ 5.

7 Με έγγραφο της 25ης Απριλίου 1977, η Denkavit ανέφερε στο FORMA οτι το πρωτότυπο του αντιτύπου ελέγχου Τ 5 δεν της είχε επιστραφεί.

8 Στις 4 Νοεμβρίου 1977 η Denkavit υπέβαλε στο FORMA το φάκελο της αιτήσεως πληρωμής, ο οποίος περιείχε τα δικαιολογητικά έγγραφα που είχε στην κατοχή της η εταιρία. Μεταξύ των δικαιολογητικών αυτών εγγράφων υπήρχε ένα έγγραφο, με ημερομηνία 11 Οκτωβρίου 1977, που είχε λάβει από το βρετανικό τελωνείο μετά από τα διαβήματά της, το οποίο διευκρίνιζε ότι το έντυπο ελέγχου Τ 5 είχε χαθεί.

9 Από τις 10 Μαΐου 1978 η Denkavit προέβη σε διαβήματα προς τις βρετανικές αρχές για να λάβει τα έγγραφα ισοτιμίας που τελικώς υπέβαλε στο FORMA στις 29 Αυγούστου 1978, μαζί με αίτηση για καταβολή του ΝΕΠ.

10 Την 1η Σεπτεμβρίου 1978 το FORMA αρνήθηκε να πληρώσει, επειδή η Denkavit δεν είχε προσκομίσει την απόδειξη ότι είχε καταβάλει όλες τις απαιτούμενες προσπάθειες προκειμένου να καταθέσει την αίτησή της για πληρωμή εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας των έξι μηνών μετά την εισαγωγή του προϊόντος. Η Denkavit ζήτησε από το Tribunal administratif της Rouen να ακυρώσει την απόφαση αυτή.

11 Η Denkavit ισχυρίστηκε ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, μεταξύ άλλων, ότι η απώλεια δικαιώματος αποτελεί δυσανάλογη κύρωση σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό και ότι για το λόγο αυτό το άρθρο 15 του κανονισμού 1380/75 είναι άκυρο. Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι η απώλεια του εγγράφου Τ 5 εκ μέρους των τελωνειακών αρχών συνιστούσε περίπτωση ανωτέρας βίας που απέκλειε την απώλεια δικαιώματος.

12 Το FORMA, αντιθέτως, υποστήριξε ότι το άρθρο 15 είναι έγκυρο και ισχυρίστηκε ότι, αφού η Denkavit δεν κατέβαλε τη δέουσα επιμέλεια πριν από την 20ή Ιουλίου 1977, ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας των έξι μηνών για την κατάθεση στον αρμόδιο οργανισμό αιτιολογημένης αιτήσεως ισοτιμίας, συνοδευόμενης από δικαιολογητικά έγγραφα, η μη επιστροφή του πρωτοτύπου του αντιτύπου ελέγχου Τ 5 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως περίπτωση ανωτέρας βίας. Επομένως, η απώλεια του δικαιώματος είχε ήδη επέλθει κατά την καθυστερημένη κατάθεση του φακέλου της αιτήσεως πληρωμής του ΝΕΠ στις 29 Αυγούστου 1978.

13 Προκειμένου να επιλυθεί η διαφορά αυτή, το Tribunal administratif της Rouen ανέβαλε την έκδοση οριστικής αποφάσεως έως ότου το Δικαστήριο εκδώσει προδικαστική απόφαση επί δύο ερωτημάτων, τα οποία διατυπώθηκαν στο σκεπτικό της παραπεμπτικής απόφασης ως εξής:

« Επειδή... η λύση της διαφοράς εξαρτάται από το

— εάν η απώλεια δικαιώματος λόγω παρελεύσεως της αποκλειστικής προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 15 του κανονισμού 1380/75 προσκρούει στις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου για το λόγο ότι παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας της κύρωσης και αντιβαίνει στο πνεύμα και το σκοπό του κοινοτικού συστήματος της καταβολής εξισωτικών ποσών·

— και εάν, σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα αυτό, η μη επιστροφή του αντιτύπου ελέγχου Τ 5 συνιστά περίπτωση ανωτέρας βίας κατά την έννοια του προαναφερθέντος άρθρου — και αν ναι, υπό ποιες προϋποθέσεις... ».

Επί του πρώτου ερωτήματος

14 Η Denkavit ισχυρίστηκε ότι η απώλεια δικαιώματος λόγω παρελεύσεως της αποκλειστικής προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 15 του κανονισμού 1380/75 αντιβαίνει σε δύο γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου. Πρώτον, αντιβαίνει στην αρχή της αναλογικότητας, λόγω του ότι πρόκειται για κύρωση που υπερβαίνει τα όρια κάθε πρόσφορου και αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, όπως προκύπτει και από τη νομολογία του Δικαστηρίου, και ιδίως από τις αποφάσεις της 29ης Φεβρουαρίου 1979 (Buitoni, υπόθεση 122/78, Rec. σ. 677) και της 9ης Νοεμβρίου 1983 (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά Επιτροπής, υπόθεση 46/82, Συλλογή

σ. 3549). Αντιθέτως, η απόφαση της 29ης Απριλίου 1982 (Merkur, υπόθεση 147/81, Συλλογή σ. 1389) αφορά το καθεστώς αναστολής της εισφοράς κατά την εισαγωγή και δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε θέματα ΝΕΠ. Δεύτερον, η απώλεια δικαιώματος αντιβαίνει στην αρχή της « συμμόρφωσης προς το πνεύμα του συστήματος των ΝΕΠ ». Η Denkavit θεωρεί επομένως ότι η εν λόγω διάταξη δεν πρέπει να θεωρηθεί έγκυρη.

15 Το FORMA θεωρεί ότι το εν λόγω άρθρο 15 δεν αντιβαίνει ούτε στον κανόνα της αναλογικότητας ούτε στο πνεύμα του συστήματος των ΝΕΠ.

16 Η Επιτροπή παρατηρεί καταρχάς ότι η απώλεια δικαιώματος αποτελεί τη φυσιολογική συνέπεια κάθε δεσμευτικής προθεσμίας και όχι κύρωση. Στη συνέχεια, υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει μεταξύ των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου καμία αρχή της συμμορφώσεως « προς το πνεύμα του συστήματος των ΝΕΠ ». Στην πραγματικότητα πρόκειται μόνο για μια πλευρά της αρχής της αναλογικότητας. Όσον αφορά την αρχή αυτή, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο καθορισμός δεσμευτικής προθεσμίας, η μη τήρηση της οποίας συνεπάγεται την απώλεια δικαιώματος του αιτούντος, αποτελεί αναγκαίο και πρόσφορο μέσο για την επίτευξη του στόχου της ίσης μεταχείρισης των επιχειρηματιών κατά την εφαρμογή των μηχανισμών χορηγήσεως των ΝΕΠ. Ενόψει της πρακτικής των εθνικών τελωνειακών αρχών, η προθεσμία των έξι μηνών είναι λογική. Εξάλλου, οι εξαιρετικές περιστάσεις λαμβάνονται υπόψη στο άρθρο 15.

17 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, προκειμένου να διαιστωθεί αν μια διάταξη του κοινοτικού δικαίου συμβιβάζεται με την αρχή της αναλογικότητας, χρειάζεται να εξακριβωθεί, πρώτον, αν τα μέσα που χρησιμοποιεί για την πραγματοποίηση του σκοπού που επιδιώκει συμβιβάζονται προς τη σημασία του στόχου αυτού και, δεύτερον, αν είναι αναγκαία για την επίτευξή του.

18 Εν προκειμένω, ο σκοπός της εν λόγω προθεσμίας αναφέρεται στη 14η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1380/75, σύμφωνα με την οποία « για λόγους καλής διοικητικής διαχειρίσεως, πρέπει να απαιτείται η αίτηση καταβολής του εξισωτικού ποσού να κατατίθεται μέσα σε λογική προθεσμία ». Ο σκοπός της προθεσμίας είναι, συνεπώς, η διευθέτηση των διοικητικών ζητημάτων χωρίς αδικαιολόγητες καθυστερήσεις.

19 Πρέπει να σημειωθεί ότι ενόψει αυτών των σκέψεων και « για να αποφεύγεται στρέβλωση του ανταγωνισμού μεταξύ των επιχειρηματιών των κρατών μελών », το άρθρο 16 του κανονισμού συμπληρώνει το σύστημα επιβάλλοντας, καταρχήν, την πληρωμή των ΝΕΠ εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημέρα της καταθέσεως του πλήρους φακέλου.

20 Ενόψει του αναφερθέντος σκοπού, η καθιέρωση δεσμευτικής προθεσμίας για την κατάθεση της αίτησης αποτελεί αναγκαίο μέτρο. Ο καθορισμός της εν λόγω προθεσμίας σε έξι μήνες δεν είναι παράλογος, αν ληφθεί υπόψη, αφενός, ότι οι επιχειρηματίες έχουν συμφέρον να εισπράττουν όσο το δυνατό νωρίτερα τα ΝΕΠ και, αφετέρου, ότι σύμφωνα με την τρέχουσα πρακτική η επιστροφή του εγγράφου ελέγχου πραγματοποιείται γενικά, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, σχετικά σύντομα.

21 Στη συνέχεια πρέπει να παρατηρηθεί ότι η απώλεια του δικαιώματος συνεπεία της καθυστερημένης υποβολής του φακέλου αποτελεί, κατά γενικό κανόνα, τη φυσιολογική συνέπεια της λήξεως κάθε δεσμευτικής προθεσμίας και όχι κύρωση. Πρέπει να υπομνησθεί εν προκειμένω ότι το άρθρο 15 προβλέπει ότι εξαιρετικές περιστάσεις που συνιστούν περίπτωση ανωτέρας βίας μπορούν να δικαιολογήσουν μια καθυστέρηση.

22 Υπ' αυτές τις συνθήκες από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι η απώλεια δικαιώματος που προβλέπεται στο άρθρο 15 είναι δυσανάλογη σε σχέση με το σκοπό που επιδίωκε ο κοινοτικός νομοθέτης.

23 Κατόπιν αυτού, πρέπει να δοθεί ως απάντηση στο εθνικό δικαστήριο ότι από την εξέταση του πρώτου ερωτήματος δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να επηρεάσουν το κύρος του άρθρου 15 του κανονισμού 1380/75.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

24 Η Denkavit ισχυρίζεται ότι η απώλεια του εγγράφου Τ 5 που οφείλεται στην αμέλεια των τελωνειακών αρχών συνιστά περίπτωση ανωτέρας βίας. Προσθέτει δε ότι το FORMA ενημερώθηκε σχετικά στις 25 Απριλίου 1977, δηλαδή εμπροθέσμως. Η προθεσμία των τριών μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 1380/75 για την κατάθεση της αίτησης ισοτιμίας δεν είναι στην πραγματικότητα

δεσμευτική. Η Denkavit επικαλείται σχετικά την απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982 (Eggers, υπόθεση 302/81, Συλλογή σ. 3443).

25 Εντούτοις, το FORMA θεωρεί ότι η μη επιστροφή και μόνο του αντιτύπου ελέγχου Τ 5 δεν μπορεί να αποτελέσει περίπτωση ανωτέρας βίας, δεδομένου ότι το άρθρο 11 του κανονισμού δίνει τη δυνατότητα στον επιχειρηματία να αποφύγει, με δικές του προσπάθειες, τις συνέπειες αυτού του ασυνήθους γεγονότος.

26 Η Επιτροπή θεωρεί ότι καταρχήν οι ξένες προς τους επιχειρηματίες ενέργειες των διοικητικών αρχών αποτελούν απρόβλεπτα και ασυνήθη περιστατικά, εφόσον συνιστούν υπηρεσιακό πταίσμα, εφόσον δηλαδή οι αρχές αυτές δεν ενεργούν, ενεργούν κακώς ή με καθυστέρηση. Εντούτοις, η Επιτροπή θεωρεί ότι πρέπει να συντρέξει και δεύτερη προϋπόθεση για την αναγνώριση υπάρξεως ανωτέρας βίας — δηλαδή η καταβολή συνήθους επιμέλειας από τον επιχειρηματία. Η Επιτροπή ισχυρίζεται σχετικά ότι το γεγονός και μόνο ότι ο επιχειρηματίας δεν έκανε χρήση της δυνατότητας καταθέσεως αιτήσεως ισοτιμίας, κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού, στη διάρκεια της προθεσμίας των έξι μηνών, δεν αρκεί για να καταδειχθεί ότι ο επιχειρηματίας δεν κατέβαλε τη συνήθη επιμέλεια. Κατά τη γνώμη της Επιτροπής, τα διαβήματα για τη λήψη του εντύπου Τ 5 μπορούν επίσης να συνιστούν συνήθη επιμέλεια. Αντιθέτως, η υποχρέωση καταβολής της συνήθους επιμέλειας δεν λήγει με την εκπνοή της προθεσμίας των έξι μηνών, δεδομένου ότι ο επιχειρηματίας οφείλει ακόμη και μετά τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας να προβάλει τις αξιώσεις του με τον πιο δραστήριο τρόπο· προς το σκοπό αυτό μπορεί να προσκομίσει άλλα έγγραφα που να είναι ισότιμα κατά την έννοια της κοινοτικής ρύθμισης.

27 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ως ανωτέρα βία πρέπει να νοηθούν περιστάσεις που είναι ξένες προς τη βούληση του ενδιαφερομένου, ασυνήθεις και απρόβλεπτες και των οποίων οι συνέπειες δεν θα μπορούσαν να αποφευχθούν όση επιμέλεια και αν είχε καταβληθεί. Η έννοια αυτή πρέπει να εξετάζεται στο πλαίσιο των διατάξεων κάθε κανονισμού στον οποίο υπάρχει ο όρος « ανωτέρα βία ».

28 Το άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 1380/75, που αναφέρθηκε πιο πάνω, θεσπίζει υπέρ του ενδιαφερομένου μια ειδική διαδικασία που αφορά ακριβώς την περίπτωση κατά την οποία το αντίτυπο ελέγχου δεν επέστρεψε στο τελωνείο αναχωρήσεως ή τον οργανισμό συγκεντρώσεως εντός τριών μηνών από την παράδοσή του.

Κατά τη διαδικασία αυτή, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να καταθέσει στον αρμόδιο οργανισμό αίτηση ισοτιμίας και να αποφύγει με τον τρόπο αυτό τις συνέπειες από την απώλεια του εγγράφου Τ 5. Από το ίδιο το σύστημα που θεσπίζει ο κανονισμός 1380/75 προκύπτει ότι ο επιμελής επιχειρηματίας οφείλει να υποβάλει αυτή την αίτηση όσο το δυνατόν ενωρίτερα και εν πάση περιπτώσει πριν από τη λήξη της προθεσμίας των έξι μηνών που τάσσεται με το προαναφερθέν άρθρο 15 του κανονισμού. Ο ενδιαφερόμενος που παρέλειψε από αμέλεια να κάνει χρήση της δυνατότητας αυτής δεν μπορεί, επομένως, να επικαλεστεί την ανωτέρα βία που προβλέπεται στο εν λόγω άρθρο 15.

29 Επομένως, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, σε περίπτωση μη επιστροφής του αντιτύπου ελέγχου Τ 5, ο ενδιαφερόμενος δεν μπορεί να επικαλεστεί την ύπαρξη ανωτέρας βίας, εφόσον δεν επέδειξε την αναγκαία επιμέλεια προκειμένου να αποφύγει τις συνέπειες της μη επιστροφής, ιδίως δε εφόσον δεν κατέθεσε, πριν από τη λήξη της προθεσμίας των έξι μηνών, την αίτηση ισοτιμίας που προβλέπεται στο άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 1380/75.

Επί των δικαστικών εξόδων

30 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία κατέθεσε παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε το Tribunal administratif της Rouen με απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 1984, αποφαίνεται:

1) Από την εξέταση των υποβληθέντων ερωτημάτων δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να επηρεάσουν το κύρος του άρθρου 15 του κανονισμού 1380/75.

2) Σε περίπτωση μη επιστροφής του αντιτύπου ελέγχου Τ 5, ο ενδιαφερόμενος δεν μπορεί να επικαλεστεί την ύπαρξη ανωτέρας βίας, εφόσον δεν κατέθεσε, πριν από τη λήξη της προθεσμίας των έξι μηνών, την αίτηση ισοτιμίας που προβλέπεται στο άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 1380/75.

Everling Joliet

Due Galmot Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Ιανουαρίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

U. Everling